

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4942/2022
24.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вера Стојановић, адвокат из ..., против туженог ИМ „Матијевић“ д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Штефанија Пацек, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде и накнаде за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1878/22 од 05.09.2022. године, у седници одржаној 24.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1878/22 од 05.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1878/22 од 05.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 621/20 од 05.11.2021. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиље усвоји. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде у периоду од 07.05.2016. до 05.11.2017. године исплати 141.744,20 динара са обрачунатом законском затезном каматом на износ од 97.951,50 динара од 01.08.2021. године до исплате, као и износ од 159.362,23 динара на име мање исплаћених трошкова превоза за исти период и обрачунату законску затезну камату на износ од 107.395,00 динара почев од 01.08.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 104.223,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1878/22 од 05.09.2022. године, жалба тужене је одбијена а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом, је исплата разлике зараде по основу прековременог рада и исплата на име мање исплаћених трошкова превоза, за спорни период. О праву тужиље на исплату разлике зараде нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, а у вези примене одредбе чл.53. Закона о раду, у ситуацији када је тужиља у утуженом периоду, на основу налога непосредног руководиоца, остварила часове рада дуже од пуног радног времена, и у току целе године радила дуже од уговореног радног времена. Такође, о праву тужиље на накнаду трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, када послодавац није обезбедио сопствени превоз, одлучено је правилном применом права из чл.118. ст.1 тач. 3 Закона о раду. Ради се о праву које је установљено законом, што значи, сагласно одредби чл. 8 ст. 1 тога закона, да се општим актом код послодавца или уговором о раду, то право не може одузети или умањити. Указивање ревизије на постојање другачијих одлука у парницама са истим или сличним основом, не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевима као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Имајући у виду наведено, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404 став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 441. ЗПП је прописано, да је, ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Чланом 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.05.2019. године, а вредност предмета спора је 301.106,43 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић